

og ere beliggende ved Byens Centrum. Tager man alt det i Betragtning, er 10 Kr. pr. Kvadratalen en overordentlig ringe Pris, og det er min Overbevisning, at hvis Staten havde udbudt Arealet til Salg, vilde den have opnaaet betydeligt mere for det. Den ærede Ordfører bebrejdede mig i Gaar, at jeg har betegnet den Handel, som den højtærede Krigsminister har foretaget, ved Ordet „bortsjake“. Jeg indrømmer, at det ikke er noget fint Udtryk, men det er heller ikke nogen fin Affære, vi her have at gøre med. Det er en af de mærkeligste Handeler, man i det hele taget har set. Jeg ved egentlig ikke, om det kan kaldes en Handel. Ved en Handel plejer man dog at sælge, man fastsætter sin Pris og man overlader Varerne og faar sin Betaling derfor, i Almindelighed en Pengesum. Men dette er en Borttusken af Varer mod Varer, eller om man vil, af Varer mod en vis Arbejdsydelse. Der kommer ingen Penge ind i Statskassen ved denne Lejlighed. Det ordnes mellem de to Parter, Ministeren paa den ene Side og Hr. Heide paa den anden Side. Der er endvidere den Ulighed mellem denne Affære og den Hørringske, at Hørring modtog for de Arealer, han solgte, en kontant Sum. Disse Penge indgik i Statskassen, og Hr. Hørring aflagde redelig og ærlig Regnskab for Pengene, saa at man var i Stand til at se paa Statsregnskabet, hvorledes det forholdt sig. Men hvor svinder Prisen for de her omtalte Arealer hen? Der indgik ikke paa Statsregnskabet nogle Penge derfor, og det har været med stort Besvær, at man har faaet en lille Stump Regnskab desangaaende ind paa Betænkningen, et Regnskab, der egentlig ikke kan kaldes et Regnskab, idet der kun staar i store Træk, hvorledes man har anvendt de Summer, her er Tale om. Jeg skal saaledes indrømme, at der er nogen Lighed mellem denne Affære og den Hørringske, men der er ogsaa mange væsentlige Forskelligheder.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Finansudvalgets Competence. Den ærede Ordfører sagde i Gaar, at jeg meget spagfærdigt havde indrømmet, at Ministeren havde juridisk Ret til at afhænde disse Arealer. Det kan være, at jeg gjorde det spagfærdigt, det hører maaske sammen med min Natur; dog det skal jeg ikke opholde mig ved. Men jeg indrømmer, at den højtærede Minister har haft juridisk Ret dertil, og jeg kan tilføje: *desværre*, fordi vi her staa over for et Hul i vor Lovgivning, og hvis vi faa flere Krigsmini-

stre som den, vi have i Øjeblikket, kan det være meget naturligt hurtigst muligt at faa dette Hul udfyldt. Det forholder sig jo saaledes, at naar en Minister vil afhænde en Domæne, selv den allertarveligste Skovfogedlod, kommer han til Lovgivningsmagten, og denne Sag bliver afgjort af den, men hvor det ikke drejer sig om Domæner, men om andre Statsejendomme, paastaa Juristerne, at Ministrene have Ret til at afhænde uden at spørge Rigsdagen derom, og disse andre Statsejendomme ere ofte Ting, der have mange Gange større Værdi end f. Eks. en Skovfogedlod. Det er saaledes Tilfældet her, idet dette Areal nede ved Langebro ikke gaar ind under Betegnelsen: Domæne, og Ministeren derfor naturligvis hævder, at han har en juridisk Ret til denne Afhændelse. Jeg siger „desværre“, og jeg vilde ønske, at vi snart særlig af Hensyn til den højtærede Krigsminister kunde faa dette Hul i vor Lovgivning udfyldt, saa at der blev gennemført Bestemmelser, der gjorde det umuligt for en Minister saaledes at afhænde paa egen Haand og derved skade Statskassens Interesser, hvad Ministeren har gjort i dette Tilfælde. Saa siger den ærede Ordfører, at jeg har udtalt, at man jo kunde vente, at Krigsministeren kunde finde paa at afhænde ogsaa andre Arealer. Ja, hvorfor skulde man ikke kunne vente det? Jeg er for længe siden færdig med at blive overrasket af noget fra den Side. Det vilde slet ikke overraske mig, om den højtærede Minister en skønne Dag finder paa at sælge et andet Stykke af Christianshavns Vælde. Nu har han begyndt med at sælge noget af det bedste og værdifuldeste. Om der skulde ryge noget andet en anden Dag — jeg siger: Jeg vilde ikke blive overrasket derved. Og den Mulighed ligger nær. Derfor mener jeg, at det var rigtigt, om man i Tide sørgede for ad Lovgivningens Vej at værne Statskassens Interesser mod en saadan Udnyttelse. Naar den ærede Ordfører i sit stærke og varme Forsvar for Krigsministeren siger, at det var noget Jord, der ikke gav nogen nævneværdig Indtægt for Statskassen, har det ærede Medlem Ret paa en Maade, for et Par Tønder Land kan naturligvis aldrig give ret store Indtægter, naar man ikke benytter det til Bebyggelse. Men de have dog givet den Indtægt, at de i de senere Aar ere stegne meget betydeligt i Værdi. Efterhaanden som Forholdene have udviklet sig i dette Kvarter, have disse Arealer været Genstand for betydelig Prisstigning, og hvis man havde ventet, er det